

Solia 1888 în Vechiul Testament

Marti, 24 ianuarie 2006

Gili Cârstea

Nu mulți sunt dispuși să creadă că Psalmii lui David ar putea vorbi despre solia 1888. Și totuși, dacă vom privi cu atenție, descoperim aici pasaje splendide referitoare la curățirea sanctuarului și la taina evlaviei, care este „Hristos în voi.” Desigur, dacă le vom citi cu o „vorbire” învățată de la Duhul Sfânt și nu de la oameni, așa cum ne recomanda iubitul nostru Pavel.

În Psalmul 74, inspirația vorbește lămurit despre devastările pe care demonii le-au produs în sufletul omenesc după ce Duhul Sfânt a părăsit locuința Sa, templul legământului cel veșnic. Parcă vorbind în numele conștiinței adventiste, psalmistul strigă către Dumnezeu să Se întoarcă la locul „locuinței Sale,” de unde a fost gonit de primii noștri părinți. El este implorat să-și îndrepte pașii cât mai repede spre „aceste locuri pustiite fără curmare.” Au trecut mii de ani și locuința tot goală a rămas, iar legământul cel veșnic nu este încă refăcut. Templul este gol, pustiit fără curmare, iar omenirea este în robia vrăjmașilor lui Dumnezeu. Ascultați:

„Pentru ce, Dumnezeule, ne lepezi pentru totdeauna? Pentru ce Te mânii pe turma pășunii Tale?

Adu-Ți aminte de poporul Tău pe care l-ai câștigat odinioară, pe care l-ai răscumpărat ca seminție a moștenirii Tale!

Adu-Ți aminte de muntele Sionului, unde Ți aveai locuința;

îndreaptă-Ți pașii spre aceste locuri pustiite fără curmare!

Vrăjmașul a pustiit totul în locașul Tău cel Sfânt.

Protivnicii Tăi au mugit în mijlocul Templului Tău; și-au pus semnele lor drept semne.

Parcă erau niște oameni care ridică toporul într-o pădure deasă:

în curând au sfărâmat toate podoabele săpate, cu lovituri de securi și ciocane.

Au pus foc Sfântului Tău locaș; au dărâmat și au pângărit locuința Numelui Tău.

Ei ziceau în inima lor: „Să-i prăpădim pe toți!” Au ars toate locurile sfinte din țară.

Semnele noastre nu le mai vedem; nu mai este nici un prooroc, și nu mai este nimeni printre noi, care să știe până când...

Până când, Dumnezeule, va batjocori asupritorul, și va nesocoti vrăjmașul fără curmare Numele Tău?

[...]

Adu-Ți aminte, Doamne, că vrăjmașul Te batjocorește, și un popor nechibzuit hulește Numele Tău!

Nu lăsa pradă fiarelor sufletul turturelei Tale, și nu uita pe vecie viața nenorociților Tăi!

Ai în vedere legământul! Căci locurile dosnice din țară sunt pline de bârloage de tâlhari.

Să nu se întoarcă rușinat cel apăsător, ci nenorocitul și săracul să laude Numele Tău!

Scoală-te, Dumnezeule, apără-Ți pricina! Adu-Ți aminte de ocările pe care Ți le aruncă în fiecare zi cel fără minte!

Nu uita strigătele potrivnicilor Tăi, zarva care crește necurmat a celor ce se ridică împotriva Ta!”

Ce descriere exactă a devastărilor produse de demoni în templul sufletului! Au înlocuit sistemul de operare divin și și-au pus „semnele lor drept semne.” Toate „podoabele sfinte,” căile neprihănirii, au fost sfărâmate „cu lovituri de securi și ciocane,” iar locul locuinței lui Dumnezeu a ajuns o peșteră de tâlhari. Locurile „dosnice” ale subconștientului uman este infectat de „bârloage de tâlhari,” de tipare comportamentale care ne fac să alegem răul exact atunci când doream să facem binele, așa cum spune Pavel în Romani 7.

„Cel fără minte” s-a așezat în templul lui Dumnezeu dându-se drept Dumnezeu, iar zarva celor care se ridică împotriva lui Dumnezeu „crește necurmat.”

În această situație disperată, doar împlinirea legământului cel veșnic poate oferi o soluție acceptabilă, prin scrierea legii în templul inimii. Orice alte manevre sau operații nu vor fi de nici un ajutor, căci „semnele” lor au o putere dictatorială asupra mecanismului de decizie al creierului. Până când templul sufletului nu va fi curățit de bârloagele de tâlhari, Duhul Sfânt nu va putea locui în templul Său. Neprihănirea lui Hristos nefiind o manta care să acopere păcate necunoscute sau nemărturisite, nu ne este de nici un folos îndreptățirea sau sfințirea pe care contăm atât de mult. Religiozitatea noastră poate fi impecabilă – atâta timp cât templul inimii este devastat de vrăjmașii lui Dumnezeu, legea nu poate fi scrisă acolo. Tot ce rămâne este o religie a vechiului legământ, împodobită și sclipitoare, dar fără putere.

Este timpul să strigăm și noi, împreună cu psalmistul, ca Dumnezeu să Se întoarcă în locuințele Sale pustiite de veacuri. Noi am putea fi mai preciși decât el, recunoscând că vina este la noi, care ne-am imaginat că vom reuși să reparăm devastările demonilor și să-i convingem să conviețuiască în templul sufletului alături de neprihănirea lui Hristos. Am putea fi și mai preciși, recunoscând că ne-am închinat lui Baal, pe care l-am confundat cu Hristos și l-am lăsat să ocupe nestingherit templul inimii. Este timpul ca noi, nu Dumnezeu, să ne aducem aminte de legământ, să cerem realizarea lui și să colaborăm cu bucurie la renovarea, curățirea, justificarea Sanctuarului și la întronarea lui Hristos în casa Lui cea sfântă și slăvită.